

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2720200652
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2720200652.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudcov: JUDr. Janka Benkovičová a Mgr. Matúš Staríček, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., A. D. XXXX/XX, zastúpená: Centrum správnej pomoci Holíč, o. z., so sídlom Holíč, Bratislavská 47, IČO: 52 598 462, proti žalovanému: Prvá stavebná sporiteľňa a.s., so sídlom Bratislava, Bajkalská 30, IČO: 31 335 004, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Marián Kurhajec, s.r.o., so sídlom Bratislava, Bajkalská 13, IČO: 36 860 662, o zaplatenie 500,- eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 9Csp/56/2020-120 zo dňa 29. septembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobkyne zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Rozsudok súd po citovaní 497 Obchodného zákonníka (ďalej len ObZ), § 1 ods. 3 písm. c/ a d/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), § 2 ods. 1 písm. a/, b/, § 7 ods. 2, 3 zák. č. 310/1992 Z.z. o stavebnom sporení, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 451 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), vecne odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu vyvodil právny záver, že žaloba je nedôvodná. Súd mal preukázané, že Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom žalobkyňa mala v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka postavenie spotrebiteľa, nakoľko pri uzatváraní a plnení predmetnej Zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a z uvedeného dôvodu je na daný vzťah potrebné aplikovať všetky ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Z povahy spotrebiteľských zmlúv vyplýva, že nesmú obsahovať neprimerané podmienky, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Po preskúmaní Zmluvy súd dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Súd mal preukázané, že na základe Zmluvy plnil žalovaný a poskytol žalobkyni ako dlžníkovi úver vo výške 9.000,- eur. Žalobkyňa argumentovala, že predmetnú Zmluvu je potrebné považovať za neplatnú (resp. úver za bezúročný a bez poplatkov) a má teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v rozdielnej sume uhradenej žalobkyňou

na splátkach a sumou poskytnutého úveru žalovaným. Súd je však toho názoru, že predmetné zmluvy (t.j. Zmluva o stavebnom sporení a Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere) sú platné a má za to, že obsahujú všetky obligatórne náležitosti v zmysle citovaného zákona (viď § 7 ods. 2, ods. 3), a naopak neobsahujú žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Súd uvádza, že žalobkyňa nepredložila súdu žiadny dôkaz, z ktorého by bolo zrejmé, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil vo výške žalovanej sumy a teda neuniesla dôkazné bremeno. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že počas konania neboli preukázané jej tvrdenia a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Povinnosťou žalobcu je uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Súd však konštatuje, že zo žaloby nie je zrejmý spôsob výpočtu žalovanej sumy, resp. z predložených dôkazov nevyplýva celková suma zaplatená žalobkyňou žalovanému. Žalobkyňa teda dostatočne nešpecifikovala svoj nárok, keď v samotnej žalobe uviedla, že presná suma bezdôvodného obohatenia jej nie je známa, pričom túto nevedela špecifikovať ani pred súdom aj napriek skutočnosti, že po podaní žaloby došlo k splateniu predmetného úveru. V zmysle uvedeného má súd za to, že žalobkyňa nepreukázala vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, z ktorého dôvodu žalobu zamietol. Súd dodáva, že pokiaľ by aj žalobkyňa preukázala rozhodujúce skutočnosti (t.j. najmä výšku uhradenej sumy žalobkyňou), s odkazom na vyššie uvedené odôvodnenie je potrebné predmetnú Zmluvu považovať za platnú a teda nie je daný nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalobkyňa namietala, že žalovaný do zmluvného vzťahu vniesol zmätok tým, že jej poskytol účet, na ktorý mala poukazovať svoje vklady stavebného sporenia a zároveň mala na to isté číslo účtu poukazovať splátky mimoriadneho medziúveru a taktiež si nemohla skontrolovať svoje platby a svoj finančný zostatok. V tejto súvislosti sa súd stotožňuje s argumentáciou žalovaného, v zmysle ktorej je v Zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere riadne v bode II ods. 1 a ods. 2 uvedené, že do pridelenia cieľovej sumy sa dlžník zaväzuje uhrádzať pravidelne mesačné splátky v sume 59,93 eur pozostávajúcej z vkladov vo výške 14,40 eur a zo splátok úveru a poplatku za poistenie vo výške 45,53 eur, o čom bola žalovaná písomne informovaná. Žalobkyňa pravidelne mesačne realizovala vklady na účet stavebného sporenia vo výške 60,- eur, z čoho je možné usudzovať, že podmienky vyplývajúce zo zmluvného vzťahu jej boli jasné. Žalovaný takisto posielal žalobkyňi výpisy z účtu raz ročne v zmysle Všeobecných podmienok pre stavebné sporenie pre fyzické osoby, pričom žalobkyňa sa nikdy neobrátila na žalovaného s problémom týkajúcim sa doručovania výpisov a zároveň súdu predložila výpis z účtu za rok 2011, z čoho možno rovnako usudzovať, že výpismi z účtu disponuje. Takisto súd poukazuje na znenie Zmluvy o stavebnom sporení, podľa ktorej súčasťou Zmluvy o stavebnom sporení sú Všeobecné podmienky pre zmluvy o stavebnom sporení pre fyzické osoby, ktorých prevzatie žalobkyňa potvrdila svojím podpisom na danej zmluve.

Podľa žalobkyne Zmluva (t.j. Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere) obsahuje dve zmluvy a dva druhy úverov. Takzvaný medziúver považuje za spotrebiteľskú zmluvu, ktorá musí obsahovať obligatórne náležitosti v zmysle § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a keďže tieto náležitosti absentujú, predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd v tejto súvislosti uvádza, že v danom prípade nie je možné posúdiť daný právny vzťah ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a to s poukazom na ustanovenia § 1 ods. 3 písm. c/ a písm. d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobkyňa tiež argumentuje, že predmetná Zmluva nemôže byť platná, nakoľko ju podpísali zamestnanci žalovaného, ktorí nevystupujú v mene obchodnej spoločnosti, a teda nemajú podpisové právo. Žalovaný toto tvrdenie vyvrátil doložením Kompetenčného poriadku žalovaného spolu s prílohami a popismi pracovnej činnosti, z ktorých vyplýva, že na podpisovanie úverových písomností s limitom do 100.000,- eur cieľovej sumy boli v čase uzatvorenia Zmluvy oprávnení dvaja zamestnanci, a to E. F. a G. H. I., súd preto považuje Zmluvu za platne uzatvorenú. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o neprijateľnosti zmluvnej podmienky upravujúcej poplatok za spracovanie úveru súd uvádza, že preskúmaním danej zmluvnej podmienky z uvedeného hľadiska sa nezaoberal, a to s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno na priznanie nároku uplatneného žalobou, keď nešpecifikovala, na základe akej skutkovej podstaty sa domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (resp. z čoho žalovaná suma pozostáva). Navyše pokiaľ by aj súd konštatoval neprijateľnosť danej zmluvnej podmienky, na základe námietky premlčania vznesenej žalovaným by

nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti nebolo možné priznať, a to s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Na záver súd dodáva, že sa nezaoberal podaním predloženým žalobkyňou, a to Stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR (č.l. 7), nakoľko pre rozhodnutie súdu nie je právne záväzné a navyše sa netýka strán sporu a predmetu daného konania.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému priznal ich plnú náhradu voči žalobkyni, nakoľko súd žalobu zamietol, a teda žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, a to po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila tým, že napadnuté uznesenie považuje za nezákonné, zjavne neodôvodnené, neprimerane prísne, nevyvážené a nezohľadňujúce argumenty ani okolnosti v predmetnej veci. Toto rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne ústavne požiadavky na súdnu ochranu. Rozhodnutím bolo porušené právo na spravodlivý proces. Uvedené uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci, nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil. Interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Rozhodnutie je rozporné s kogentnými normami a jeho interpretácia v rozpore s prioritou spravodlivosti. Hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu v rozpore so skutkovým základom.

V predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor, s čím sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

Napádané uznesenie je príliš formalistické, trpí vadami a závery sú extrémne nekonzistentné. Rozhodnutie a postup súdu sú rozporné s procesnými požiadavkami spravodlivosti, nerešpektujú všeobecne uznávané základné právne princípy, odopierajú spravodlivosť, vykladajú právo v rozpore s medzinárodnými zmluvami s ktorými je Slovenská republika viazaná a vykladajú ich teoreticky a iluzórne, reštriktívne vykladajú procesné normy. Rozhodnutie je v rozpore s konceptom spravodlivého konania. Súd nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli predložené. Odôvodnenie rozhodnutia musí stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, a ako vec právne posúdil. Zároveň musí dbať na to, aby odôvodnenie rozhodnutia bolo presvedčivé.

Odôvodnenie predmetného rozhodnutia však tieto zákonom stanovené podmienky nespĺňa. Poukázala tiež na čl. 3 ods. 1 CSP, čl. 152, 154c Ústavy SR, čl. 19 ods. 1 Zmluvy o Európskej únii, čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

Výklad a aplikácia právnych predpisov je v extrémnom nesúlade a odkláňa sa od ustálenej judikatúry bez toho, aby tento odklon bol dostatočne zdôvodnený (§ 220 ods. 3 CSP). Okresný súd značnú časť argumentácie vyňal a do rozhodnutia vôbec neuviedol, čo sa odzrkadlilo aj v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nijako nereflektuje predloženú argumentáciu a zároveň ani nie je možné dovodiť z argumentácie súdu, že by sa vôbec touto argumentáciou v podaniach zaoberal, čím dostatočne neposúdil všetky predložené argumenty účastníka konania.

Žalobkyňa je vo vzťahu k žalovanému spotrebiteľ a súd je tak povinný jej poskytnúť ochranu ako slabšej strane spotrebiteľskej zmluvy a slabšej strane sporu z úradnej povinnosti.

Ďalej uviedla, že mnohé všeobecné a odvolacie súdy Slovenskej republiky opakovane a spravodlivo konštatujú, že neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť aj z dôvodu

roztrieštenosti právnej úpravy spotrebiteľského práva, mu nemôže byť na ujmu. Účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offio skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. V súlade so zákonom, so zásadou právnej istoty, so zákonom ustanovenou povinnosťou pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania a na základe uvedených skutočností, žalobkyňa navrhuje, aby konajúci súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vrátil vec na nové prejednanie veci a nové rozhodnutie vo veci.

Konaním žalovaného došlo k takému zásahu do práv žalobkyne a právom chránených záujmov, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, dôvody diskriminácie a dôvodná obava, že môže dôjsť k nezvratiteľnému následku alebo k stavu, ktorý by bol zvrátený len s neprimeraným úsilím a nákladmi, resp. veľkými ťažkosťami.

Z výpisu z účtu žalobkyne z roku 2011, ktorý žalobkyňa dodala do spisu spolu so žalobou vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni 8.760 eur a nie 9.000 eur, keďže si v deň poskytnutia finančných prostriedkov žalovaný zaúčtoval poplatky za spracovanie úveru a vedenie účtu. Žalovaný nedodrжал svoj návrh na uzavretie zmluvy a neposkytol žalobcovi dohodnutú čiastku, ale čiastku poníženú o poplatok. Žalovaný bol povinný poskytnúť mimoriadny medziúver vo výške 9.000 eur, tak ako bolo dohodnuté v Zmluve o mimoriadnom medziúvere č. 2876278102. Žalovaný však žalobkyni poskytol úver vo výške 8.740 eur v dvoch tranžiaciach. Dňa 22.2.2011 poskytol žalovaný sumu 7.200 eur pričom si strhol hneď pri poskytnutí úveru poplatok 130 eur, ktorý slúži len pre potreby žalovaného, a za ktorý žalobkyňa nedostáva žiadnu hospodársku ekvivalenciu.

Žalovaný ani neposkytol stavebný úver vo výške 5.400 eur, tak ako bolo dohodnuté v zmluve o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Žalovaný poskytol iba sumu 4.576,19 eur.

Žalovaný teda nedodrжал svoj zmluvný návrh, čoho dôsledkom je absolútna neplatnosť zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzatvorenej dňa 14.02.2011. Súd tento argument s predloženým dôkazmi nepreskúmal.

Súd sa nezaoberal ani argumentom žalobkyne, že podľa ustanovenia § 7 ods. 2 písm. b) Zákona 310/1992 Z.z. Zmluva o stavebnom sporení č. 2876278401 neobsahuje podmienky tak ako má, a to za ktorých podmienok môže byť cieľová suma zvýšená alebo znížená, iba všeobecne konštatoval, že zmluva obsahuje všetky povinné náležitosti.

Súd sám v odôvodnení uvádza, že sa nezaoberal poplatkami, ktoré žalovaný účtoval žalobkyni na základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, pretože žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno. Súd však mal k dispozícii v spise zmluvu o stavebnom sporení, zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, Oznámenie zo dňa 06.05.2020, Oznámenie o vyplatení finančných prostriedkov zo dňa 23.02.2011, Výpis z účtu za rok 2011. Navyše súd z úradnej povinnosti mal preskúmať účtovanie poplatkov, keďže sú podľa ustálenej judikatúry neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

Súd sa ďalej nezaoberal argumentmi žalobkyne, že Zmluva o stavebnom sporení č. 2876278401 neobsahuje časovú postupnosť vkladov stavebného sporiteľa podľa § 7 ods. 2 písm. c) Zákona 310/1992 Z.z., že v zmluve o stavebnom sporení chýbajú povinné informácie podľa § 7 ods. 2 písm. e), f), g), h), i) a j) Zákona 310/1992 Z.z., že so Všeobecnými podmienkami pre zmluvy o stavebnom sporení žalobkyňa nebola oboznámená ani informovaná kde ich nájde a tiež, že výška minimálneho pravidelného vkladu

45 eur dohodnutého v Zmluve o stavebnom sporení č. 2876278401 nebola taktiež ani raz dodržaná, takže žalobkyňa nemohla dodržať podmienky pre poskytnutie stavebného úveru.

Súd sa nezaoberal námietkou žalobkyne, ktorá namieta ustanovenie v článku VII bodu 7 zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktoré pri odstúpení od zmluvy dáva žalovanému neprímeranú výhodu.

Odstúpením od zmluvy sa zmluva zrušuje od začiatku a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré na rozdiel od ustanovení Občianskeho zákonníka zaväzujú spotrebiteľa nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka, evidentne zhoršujú jeho postavenie. Dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa dojednaní zmluvy medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy Občianskeho zákonníka. Nemožno tiež prehliadnuť, že je to dodávateľ, ktorý naformuloval zmluvu a rozhodol sa využiť ustanovenia zmluvy o odstúpení, aj keď existujú iné inštitúty súkromného práva, ktoré zmluvu komplexne nerušia s účinkami od momentu jej uzavretia. Ustanovenia zmluvy, podľa ktorých má spotrebiteľ plniť zmluvné povinnosti aj napriek odstúpeniu od zmluvy, sú upravené pre odporcu nevýhodnejšie oproti úprave v § 48 v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka. Za daného stavu majú teda v súlade s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka prednosť ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v rámci spotrebiteľského práva (tento názor vyplýva aj napr. z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/50/2012).

Žalobkyňa uvádza, že počas zmluvného vzťahu bola dobromyseľná a verila, že žalovaný, keďže zmluvy vyhotovuje, jedna zodpovedne, čestne a dodržiavala zákony SR a EU a nepredpokladá sa, že môže použiť nekalé praktiky a neprijateľné podmienky. Ide o neprijateľné zmluvné podmienky Občianskeho zákonníka § 53 písm. g), h), k), o), p), r), t), u), v).

Predmetné zmluvy sú predtlačené, formulárové a spotrebiteľ nemôže obsah zmluvy ovplyvniť a musí ju podpísať tak ako mu je predložená. Zmluva musí byť pripomienková, obojstranne výhodná a nie taká, kde môže vzniknúť v budúcnosti rozpor. Zodpovedný zo zákona je ten, kto zmluvu vyhotovil.

Každá zmluva musí obsahovať štyri povinné - obligatórne náležitosti a to:

- 1./ presné určenie účastníkov zmluvy,
- 2./ presne zapísanú a poskytnutú sumu úveru - pôžičky,
- 3./ cenu ako odplatu a to pevnou sumou alebo splátkou, % úrokovej sadzby x počet splátok
- 4./ čas zmluvy do kedy presne trvá a to dátum konečnej splatnosti (deň, mesiac a rok)

Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 14.02.2011 tieto náležitosti nemá, čo súd taktiež nepreskúmal.

S poukazom na § 43a Občianskeho zákonníka je dodávateľ viazaný podpísaným návrhom inak je zmluva neplatná. Poplatok za spracovanie je neprijateľnou podmienkou.

Odvolávanie sa na všeobecné podmienky a obchodné podmienky je neúčinné, ak nie sú podpísané a počas uzavretia zmluvy neboli k dispozícii na prečítanie a vysvetlenie aj z nedostatku času, považujú sa za jednostranný úkon a spotrebiteľ nie je nimi viazaný.

Upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a oznámenie nemožno nazvať zákonné ale fiktívne, lebo právny poriadok SR ukladá žalobcovi, že je povinný oznámiť a doručiť do vlastných rúk v lehote do

90 dní a zároveň vyzvať spotrebiteľa, že musí zaplatiť presnú sumu a zistiť čo je dôvodom neplatenia, poprípade dohodnúť odloženie splátok.

Ide i o diskrimináciu z pozície silnejšieho, t. j. žalobcu, lebo banka má predpokladať a vedieť, že v budúcnosti môžu nastať aj situácie, že občan môže prísť o prácu, o zdravie, popr. nebude vládvať splácať z iných podobných dôvodov. Toto musí ošetriť banka hneď na začiatku pri poskytnutí úveru, napr. poistením úveru. Inak zodpovedá za škodu.

Zo zákona platí, z neplatných právnych úkonov neplynú platné právne účinky OZ § 39.

Na základe uvedených argumentov žalovaný nepreukázal, že uzavrel so žalobkyňou zmluvu o stavebnom sporení, taktiež nebola uzavretá zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere (nebola podpísaná oprávnenou osobou a odporuje zákonu pre neexistenciu stavebného sporenia), a prípadný spotrebiteľský úver tiež nemal zákonné náležitosti podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil na splátkach žalobkyne, ktoré zaplatila nad rámec istiny poskytnutej žalovaným.

Žalobkyňa uviedla spisové značky konaní, v ktorých žalovaný prehral.

V súlade so zákonom, so zásadou právnej istoty, so zákonom ustanovenou povinnosťou pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania a na základe uvedených skutočností, navrhuje, aby konajúci súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vrátil vec na nové prejednanie veci a nové rozhodnutie vo veci, alebo určil zmluvu o úvere za neplatnú, alebo určil zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že trvá na všetkých v prvostupňovom konaní prezentovaných písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch. Žalovaný je toho názoru, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 29.09.2021, pod spis. zn. 9Csp/56/2020-120 je vecne správny, dostatočne odôvodnený a v konaní nedošlo k vykonaniu takých dôkazov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e), f), h) Civilného sporového poriadku (ďalej len ako „CSP“), ako žalobkyňa uvádza vo svojom odvolaní, ktoré by mohli mať za následok vyvodenie nesprávneho skutkového či právneho posúdenia veci.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní zo dňa 28.11.2021 uvádza, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že sa nezaoberal argumentmi žalobkyne ani predloženými dôkazmi, čím porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces.

Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, kde v bode 14 rozsudku uviedol, že po preskúmaní zmluvy dospel k záveru, že obsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. Žalovaný má za to, že súd správne uviedol, že zmluva o stavebnom sporení a zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere sú platné a má za to, že obsahujú všetky obligatórne náležitosti v zmysle zákona.

Žalobkyňa v odvolaní ďalej uvádza, že z výpisu účtu žalobkyne, ktorý žalobkyňa dodala do spisu vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyňi 8.760,- eur a nie 9.000,- eur, čím žalovaný nedodrжал svoj návrh na uzavretie zmluvy a neposkytol žalobcovi dohodnutú sumu, ale čiastku poníženú o poplatok.

Žalovaný nesúhlasí s týmto tvrdením žalobkyne a je toho názoru, že poskytol žalobkyňi presne sumu ako bolo dohodnuté v zmluve o úvere. Žalovaný poskytol žalobkyňi celú čiastku úveru, t.j. 9.000,- eur, a

to dohodnutým spôsobom v dvoch úhradách. V prvej zo dňa 22.02.2011 vo výške 7.200,- eur a druhej zo dňa 14.04.2011 vo výške 1.670,- eur. Predmetnú skutočnosť žalovaný preukázal výpismi z účtu za rok 2011, ktoré boli súdu prvej inštancie predložené spolu so žalobou. Pokiaľ ide o poplatok za spracovanie úveru vo výške 130,- eur, ten sa zúčtoval v zmysle ustanovení zmluvy o úvere, konkrétne sa jedná o ustanovenie Článku II, ktoré hovorí o tom, že poplatok za spracovanie mimoriadneho medziúveru sa zaúčtuje pri prvej výplate mimoriadneho medziúveru, takže celková výška vyplateného mimoriadneho medziúveru bude znížená o výšku tohto poplatku.

S vyššie uvedeným sa stotožnil aj súd prvej inštancie, kde v bode 14 rozsudku uviedol, že mal za preukázané, že na základe zmluvy plnil žalovaný a poskytol žalobkyni ako dlžníkovi úver vo výške 9.000,- eur.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní uvádza, že súd sám v odôvodnení uvádza, že sa nezaoberal poplatkami, ktoré žalovaný účtoval žalobkyni a základe zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, pretože žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno.

Žalovaný je toho názoru, že súd prvej inštancie v bode 16 rozsudku správne uviedol, že preskúmaním zmluvnej podmienky upravujúcej poplatok za spracovanie úveru sa súd nezaoberal, nakoľko žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno na priznanie nároku uplatneného žalobou, keď nešpecifikovala, na základe akej skutkovej podstaty sa domáha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom pokiaľ by aj súd konštatoval neprijateľnosť danej zmluvnej podmienky, na základe námietky premlčania vznesenej žalovaným by nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti nebolo možné priznať.

Bez ohľadu na vyššie uvedené má žalovaný za to, že pokiaľ ide o poplatok za spracovanie úveru, tento poplatok nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Banka je totiž inštitúciou, ktorá musí vykonávať určité úkony v prípade, že ju jej klient požiadajú o poskytnutie úveru, t.j. obrátiť sa na spoločný bankový register, zistiť či žiadateľ o úver nemá dlhy v iných bankách, teda postupovať s odbornou starostlivosťou pri zisťovaní finančnej situácie žiadateľa o úver. Za tieto činnosti si podľa názoru žalovaného oprávnené stanovil dotknutý poplatok, v dôsledku čoho nie je možné konštatovať, že by mu chýbala hospodárska ekvivalencia. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že sa nejedná o neplatné ustanovenie napádanej zmluvy.

Predmetné tvrdenie žalovaného podporuje aj aktuálne znenie ustanovenia § 53 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Podľa názoru žalovaného je poplatok za spracovanie úveru jednoznačne poplatkom, ktorý súvisí s hlavným predmetom plnenia zmluvy.

Žalobkyňa svojou žalobou navrhovala, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu 500 eur titulom bezdôvodného obohatenia, pričom v odvolaní už navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vrátil vec na nové prejednanie veci a nové rozhodnutie vo veci alebo určil zmluvu o úvere za neplatnú, alebo určil zmluvu o úvere za bezúročnú a bezpoplatkovú.

K uvedenému žalovaný poukázal na ust. § 371 CSP, v zmysle ktorého platí, že žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Nakoľko civilný sporový poriadok zmenu žaloby v odvolacom konaní nepripúšťa, má žalovaný za to, že takáto zmena žaloby je nepripustná.

Žalobkyňa v priebehu konania neunesla dôkazné bremeno v otázke údajného bezdôvodného obohatenia sa, ani neuviedla v čom má údajné bezdôvodné obohatenie vlastne spočívať, t.j. v akej skutkovej podstate podľa § 451 ods. 2 OZ.

Čo sa týka výšky požadovaného bezdôvodného obohatenia, tu taktiež žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, nakoľko ani netvrdila ako k požadovanej výške dospela. V písomnej žalobe (čo predstavuje jediné písomné podanie zo strany žalobkyne v konaní pred vynesení rozsudku súdu prvej inštancie) žalobkyňa uviedla, že „presná suma, ktorú žalobkyňa žiada vrátiť titulom bezdôvodného obohatenia bude predmetom dokazovania“. Potom, čo žalovaný predložil súdu výpisy z účtu žalobkyne, táto výšku údajného bezdôvodného obohatenia nijakým spôsobom neuviedla. Na pojednávaní dňa 29.09.2021 taktiež žalobkyňa neuviedla žiaden spôsob výpočtu požadovaného bezdôvodného obohatenia, a ani za týmto účelom nenavrhol vykonať žiaden dôkaz. Žalovaný je tak toho názoru, že výšku údajného bezdôvodného obohatenia žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, nakoľko ju ani netvrdila a ani neuviedla ako k takejto sume dospela. K rovnakému názoru dospel aj súd prvej inštancie, keď v bode 14 odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalobkyňa dostatočne nešpecifikovala svoj nárok, keď v samotnej žalobe uviedla, že presná suma bezdôvodného obohatenia jej nie je známa, pričom túto nevedela špecifikovať ani pred súdom napriek skutočnosti, že po podaní žaloby došlo k splateniu predmetného úveru.

Žalobkyňa ďalej vo svojom odvolaní namieta rovnaké skutočnosti ako pred súdom prvej inštancie, na základe čoho si žalovaný vo zvyšku dovoľuje poukázať na svoje predchádzajúce písomné vyjadrenia v konaní.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti má žalovaný za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, je v danom prípade v plnom súlade s platnou právnou úpravou a existujúcim skutkovým stavom. V plnom rozsahu sa stotožňuje s právnym posúdením veci prvostupňovým súdom, ako aj s odôvodnením rozsudku, pričom sa v plnom rozsahu nestotožňuje a nesúhlasí s názormi, ktoré žalobkyňa vyjadrila vo svojom odvolaní.

Na základe uvedeného žalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny a zároveň, aby priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec i správne právne posúdil. S poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku a nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu žalobkyňi, ktorá vo svojom odvolaní

neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedla už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi vysporiadal. K veci sa považuje za potrebné dodať nasledovné:

Žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia 500 eur. Svoj návrh odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvorila zmluvu, ktorá však neobsahuje povinné náležitosti podľa zákona č. 310/1992 Z. z. o stavebnom sporení, z ktorého dôvodu ju považuje za neplatnú. Poukázala na skutočnosť, že zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere nebola medzi zmluvnými stranami uzavretá, nakoľko nebola podpísaná oprávnenou osobou, odporuje zákonu pre neexistenciu stavebného sporenia a neobsahuje zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako ani podľa Občianskeho zákonníka, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil na splátkach žalobkyne, ktoré zaplatila nad rámec istiny poskytnutej žalovaným. Žalobkyňa svoj nárok odôvodňuje skutočnosťou, že žalovanému uhradila celkovo sumu 9.240,- eur, žalovaný jej však poskytol len sumu 8.740,- eur.

V čase rozhodovania súdom prvej inštancie súd v konaní rozhodoval na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 215 CSP). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Aby strana konania mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ strana konania nespĺní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. Pokiaľ ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti, bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. V prípade, ak strana konania aj tvrdí určitú skutočnosť, je jej povinnosťou tvrdenú skutočnosť preukázať. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a do skončenia dokazovania súdom prvej inštancie uznesením na pojednávaní 29.09.2021 nepreukázala svoj nárok, keď neuviedla, ako dospela k žalovanej sume a ani to, že by mali byť zmluvy neplatné, resp. poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, preto žalobkyňa nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré si žalobou uplatnila.

Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 132 CSP, podľa ktorého strany označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Žalobca je nielen povinný tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých svoj nárok odvodzuje a ktoré sú určené obsahom hmotnoprávnej normy, ale je zároveň povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Treba zdôrazniť, že obsah dôkaznej povinnosti, ako povinnosti označiť a predložiť dôkazy, nie je totožný s pojmom dôkazného bremena. Dôkazné bremeno predstavuje súhrn pravidiel umožňujúcich súdu rozhodnúť vo veci, ak nastane stav tzv. objektívnej neistoty nazývaný aj „non liquet“ („nie je jasné“), ktorý nedovoľuje súdu rozhodnúť v súlade s hmotnoprávnym stavom, pretože výsledky vykonaného dokazovania nedávajú súdu podklad pre prijatie záveru či už o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany sporu, prípadne je tento stav dôsledkom nepredloženia dôkazov alebo situáciou, kedy sa strana sporu dostáva do dôkaznej núdze (porovnaj Karel Svoboda, Dokazování, str. 37 a nasl.). Ide v podstate o procesnú zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech (Macur Jozef, Dukazní břemeno v civilním soudním řízení, 1. vydání, Brno, Masarykova Univerzita v Brně, 1995). Pokiaľ ale súd na základe vykonaných dôkazov zistí skutkový stav a v rámci voľnej úvahy dospeje k záveru o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdení strany v spore, rozhodne vo veci samej na základe zisteného skutkového stavu, t.j. neuplatnia sa pravidlá dôkazného bremena. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena teda vyplývajú zo samotného rozdelenia dôkazného bremena medzi stranami v spore. Každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré

toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcom tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Pokiaľ teda žalobca v konaní nepreukáže pravdivosť, ale ani nepravdivosť skutočností svedčiacich o existencii jeho hmotnoprávneho nároku, súd nemôže rozhodnúť na základe ľubovôle, ale len cestou aplikácie princípov dôkazného bremena, t.j. žalobu zamietne pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Ako už bolo uvedené, nie je povinnosťou žalovaného tvrdiť ani dokazovať skutočnosti, z ktorých žalobca svoje právo odvodzuje, t.j. nezaťažuje ho v tomto smere dôkazné bremeno, a preto mu neunesenie dôkazného bremena žalobcom nemôže byť na ujmu.

Predovšetkým má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne uviedol, že povinnosťou žalobcu je uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Zo žaloby nie je zrejmé, akým spôsobom výpočtu si žalobkyňa uplatnila žalovanú sumu a ani z predložených dôkazov nevyplýva ako dospela k žalovanej sume. Žalobkyňa teda dostatočne nešpecifikovala svoj nárok, keď v samotnej žalobe uviedla, že presná suma bezdôvodného obohatenia jej nie je známa, pričom túto nevedela špecifikovať ani pred súdom aj napriek skutočnosti, že po podaní žaloby došlo k splateniu predmetného úveru. Hoci za účelom ozrejmenia jej výpočtu navrhla vykonať dokazovanie predložením výpisov z účtu zo strany žalovaného, ktorú povinnosť si žalovaný splnil, žalobkyňa si svoju povinnosť tvrdenia nespĺnila, keď súd sám nie je povinný vykonávať túto povinnosť namiesto žalobkyne, hoci ide o spotrebiteľský nárok. V zmysle uvedeného má i odvolací súd za to, že žalobkyňa nepreukázala svoj nárok čo do výšky a ani dôvodu. Táto okolnosť je tou podstatnou, pre ktorú súd prvej inštancie žalobu zamietol, s čím sa stotožňuje i odvolací súd. Nad uvedené sa však súd prvej inštancie vyjadril aj k námietkam žalobkyne, ktoré iba potvrdili spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle zákona o stavebnom sporení, ale aj v zmysle spotrebiteľskej zmluvy a odvolávanie sa na všeobecné podmienky a obchodné podmienky je neúčinné ak nie sú podpísané a počas uzatvorenia zmluvy neboli k dispozícii na prečítanie a vysvetlenie.

Odvolací súd nezdieľa uvedený názor žalobkyne. Súd prvej inštancie v bode 14 svojho rozhodnutia uviedol, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, ktoré v zmysle zákona obsahovať má. Zákon o stavebnom sporení v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, stanovuje v § 7 ods. 2 písm. b), c), e), f), g), h), i) a j), ktoré náležitosti má zmluva o stavebnom sporení obsahovať. Po oboznámení sa s predmetnou zmluvou, ktorá bola uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným, ako aj všeobecnými podmienkami, má i odvolací súd za to, že zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti. Samotná zmluva obsahuje ustanovenie, v zmysle ktorého žalobkyňa obdržala aj Všeobecné podmienky pre zmluvy o stavebnom sporení a na ktoré Zmluva nadväzuje. Žalobkyňa zmluvu a ani všeobecné podmienky pre zmluvy o stavebnom sporení nenamietala a plnila v zmysle zmluvy, čo vyplýva aj z vyjadrenia žalovaného (č.l. 33 a nasl.), ktoré jeho tvrdenia nevyvrátila. K uvedenému sa vyjadril i súd v bode 15 rozsudku, na ktorý odvolací súd odkazuje. Je zrejmé, že žalobkyňa dobrovoľne pristúpila k podpísaniu Zmluvy o stavebnom sporení č. 2876278401, ako aj Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere. Opak tvrdený a ani preukázaný nebol. Mala možnosť porovnať si výhody a nevýhody iných bankových i nebankových inštitúcií a podľa toho sa rozhodnúť. Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu.

Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá

nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020) Najvyšší súd dovolateľke prisvedčil, že pri výklade ustanovenia § 75 ods. 4 zákona o bankách úverová zmluva a príloha patria k sebe (je jej súčasťou) a tvoria jeden celok. Súdny dvor Európskej únie v tejto súvislosti tiež judikoval, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči (porov. Home Credit Slovakia, C-42/15).

Podpis zmluvy tak kryje aj obsah jej príloh, ak na ne v texte odkazuje. Ako je už vyššie uvedené, Súdny dvor judikoval, že „zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“ (C-42/15, bod 1 výroku). Pre úplnosť súd dodáva, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná.

Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že jej nebola poskytnutá čiastka v zmysle zmluvy, ale táto bola ponížená o poplatok, je nutné uviesť, že zákon nesankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovou zmluvu, pokiaľ si žalovaný záúčtoval poplatok pri výplate medziúveru. Uvedené navyše bolo dohodnuté v článku II Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, kde je uvedené, že „poplatok za spracovanie mimoriadneho medziúveru je splatný pri prvej výplate mimoriadneho medziúveru, takže celková výška vyplateného mimoriadneho medziúveru bude znížená o výšku tohto poplatku.“ Veritelia poskytujúci úvery majú nárok na poplatky za poskytnutie úveru, žalobkyňa jeho výšku nenamietala a pokiaľ by aj súd vyhodnotil a považoval uvedené dojednanie za dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, nespôsobilo to neplatnosť celej zmluvy. Tu sa odvolací súd navyše stotožňuje i s argumentáciou žalovaného v tom, že s ohľadom na ust. § 53 ods. 1 OZ (Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané) sa poplatok týka hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny.

Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018)

Súdny dvor už totiž uznal, že ochrana spotrebiteľa nie je absolútna a že stanovenie primeraných lehôt na podanie žalôb pod hrozbou preklúzie v záujme právnej istoty je zlučiteľné s právom Únie (rozsudky z 9. júla 2020, Raiffeisen Bank a BRD Groupe Société Générale, C-698/18 a C-699/18, EU:C:2020:537, bod 56, ako aj zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 82, ako aj citovanú judikatúru).

Pokiaľ žalobkyňa argumentuje tým, že je spotrebiteľ a súd je povinný ex offio skúmať zmluvný vzťah (uzatvorený medzi žalobcom a žalovaným) a posudzovať ďalšie pred súdom prvej inštancie aj nenamietané neprijateľné zmluvné podmienky (preskúmať účtovanie poplatkov), a či jej súd ako spotrebiteľovi poskytol v konaní dostatočnú ochranu, odvolací súd dodáva, že akékoľvek spochybňovanie povinnosti súdu poskytnúť žalobcovi ochranu nie je v prejednávanej veci opodstatnené. Je potrebné si uvedomiť, že v danej veci je spotrebiteľ žalobcom, ktorého povinnosťou bolo poskytnúť v žalobe tvrdenia, na ktorých zakladá svoj nárok a tieto tvrdenia preukázať. Súdna ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany v spore nie je absolútna, nemôže nahrádzať povinnosti žalobcu vyplývajúce mu

z procesných noriem a zároveň musí vec rozhodnúť aj v súlade so základnými princípmi sporového procesu, medzi ktoré patrí napríklad rovnosť strán v konaní (čl. 6 CSP), súdne konanie zásadne začína na návrh strany sporu, pričom predmet konania určujú strany sporu postupom ustanoveným zákonom (čl. 7 CSP). Podľa názoru odvolacieho súdu si žalobkyňa neuvedomila rozdielnosť posudzovania nárokov spotrebiteľov podľa jednotlivých zmlúv a ich obsahových náležitostí, nezobrala do úvahy, že uzavrela zmluvu s bankovým subjektom a už vôbec nepostrehla zmenu rozhodovacej praxe súdov. Tu odvolací súd ešte dodáva, že pokiaľ aj žalobkyňa poukázala na rozhodnutia iných súdov, odvolací súd nie je nimi viazaný.

K záverom žalobkyne o tom, že zmluva uzatvorená medzi ňou a žalovaným má charakter spotrebiteľskej zmluvy, obsahujúcej zmluvné dojednanie, ktorých obsah ako spotrebiteľ nemohla žiadnym spôsobom ovplyvniť, tieto neboli individuálne dojednané, ktoré zakladajú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, odvolací súd opäť považuje za potrebné zdôrazniť, že ochrana spotrebiteľa nemôže byť absolútna, zbavujúca ho akýchkoľvek povinností plniť si svoje záväzky, a to len z titulu, že ide o spotrebiteľa, navyše za situácie, keď z predložených zmlúv a všeobecných podmienok vyplýva, že tieto spĺňajú všetky požiadavky kladené na ne zákonom, sú celkom jasné a zrozumiteľné.

Ani tvrdenie žalobkyne v tom, že zmluva je neplatná z dôvodu, že jej nebol poskytnutý stavebný úver vo výške 5.400 eur, ale iba 4.576,19 eur, nespôsobuje neplatnosť zmluvy.

Pokiaľ ide o ďalšiu argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa odstúpenia od zmluvy, vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, nie je zrejmé, čo tým žalobkyňa sleduje, keďže z obsahu spisu nevyplýva, žeby k uvedeným úkonom bolo pristúpené. Ani ďalšia argumentácia žalobkyne už s ohľadom na vyššie uvedené, nemá relevantný základ majúci vplyv na rozhodnutie vo veci. Sporové konanie je ovládané zásadou prejednávajúcou, ktorú je treba chápať tak, že tvrdiť rozhodné skutočnosti a navrhovať o nich dôkazy je zásadne vecou sporových strán. Sporová strana má teda povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Dôsledkom jeho neunesenia je procesný neúspech sporovej strany.

Žalobkyňa v odvolaní poukazovala na to, že rozsudok súdu prvej inštancie nie je riadne odôvodnený, Okresný súd značnú časť argumentácie vyňal a do rozhodnutia vôbec neuviedol, čo sa odzrkadlilo aj v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nijako nereflektuje na predloženú argumentáciu a zároveň ani nie je možné dovodiť z argumentácie súdu, že by sa vôbec touto argumentáciou v podaniach zaoberal, čím dostatočne neposúdil všetky predložené argumenty účastníka konania.

Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Len ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu I. inštancie je správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Pokiaľ sa aj súd nevysporiadal so všetkým, ako tvrdila žalobkyňa, súd I. inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Okresný súd sa v rozsahu postačujúcom pre správne rozhodnutie vo veci samej

vysporiadal s podstatnými námietkami žalobkyne. Samotný fakt, že žalobkyňa sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu I. inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd I. inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu žalobkyne zamietol. Podľa odvolacieho súdu nedošlo k znemožneniu strane realizovať jej procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

V súvislosti s deklaroványm prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobkyne odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Odvolací súd ešte poukazuje na odvolací návrh žalobkyne, ktorá navrhla konajúcemu súdu buď zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a vrátiť na nové prejednanie alebo určiť Zmluvu o úvere za neplatnú alebo za bezúročnú a bezpoplatkov. Na uvedený návrh žalobkyne i v prípade stotožnenia sa s jej tvrdeniami by odvolací súd nemohol pristúpiť s poukazom na ust. § 371 CSP, keď žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil a konštatuje, že žiaden odvolací dôvod, na ktorý poukazovala žalobkyňa v odvolaní nebol naplnený. Odvolací súd nevidí dôvod, pre ktorý by žalobkyňa ako neúspešná strana v konaní nemala znášať náhradu trov konania. Súdu umožňuje nepriznať úspešnej strane náhradu trov konania len v prípade preukázania dôvodov hodných osobitného zreteľa protistranou. Žalobkyňa počas konania nepoukazovala na žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by ju súd nemal zaviazat' na zaplatenie trov konania úspešnej strane a odvolací súd také ani nevzhliadol.

Žalovaný má voči žalobkyňi podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolať rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolať poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).